

ציון צפירי, העולם ה

ד"ר ג'וזף צ'פלוונה (עם אשתו מליטה), האישה שהשפיע על משה קרוי יותר מכל אדם אחר, מונא בתל-אביב:

כגלל הברלידרות. והרי אם רתות מת כוונות להגיע לאל, זה לא צריך היה להיות כך. כל בנייהארם סובלים. אפילו מי שאומרים שהם מאושרים רק אומרים זאת. וככל שאנו אוהבים יותר, אנו סובלים יותר. ילד אהוב נחטף, אשה חולה, הורים גוססים מסרטן. לאחרים יש חברים בוגדים ואהבות נכזבות. אם האהבה היא המסוכנת את העולם, זה לא היה צריך להיות כך. בנייהארם מתוכנתים לתשוקה, לגי

גדולת-ממדים, הנשענת על קב. אבל כולם היו בעלי ידע ובקיאיות בנושא. כל מושג או שם שהעלה המרצה היה מעורר בקהל קריאות הסכמה ושימחה. המרצה דיבר אנגלית במינטא אוס-טרלי קל, ומי שלא הבינו אנגלית הווי ברים במהירות בעברית. גברת קשישה מנו לשבת ליד גילה, שכתבה את הדיברים במהירות בעברית. גברת קשישה הוציאה מתיקה הענקי מכשיר-הקלטה. חברתה כתבה את הנאמר בקצרות באנגלית, ואכלה מגדרינה באותו זמן. אמר המרצה:

ה פלנטה הזאת מוזהמת יותר מדי. היא איננה יכולה להמשיך ולהתקיים, הסביר ג'וזף צ'פלוונה, מורו הרוחני של הר"ר משה קרוי ז"ל, בהרצה ששנא השבוע בתל-אביב. "אבל יהיו מושיעים מן החלל, שיצילו חלק מאיתנו", ניחם. אשה שישה בקהל, שעררה צבוע בצבע אדום ושפתיה לוהטות, נאנחה בהקלה. "אם כך, לא כולנו נמות?" שאלה. אבל נביא-הזעם אמר לה: "הגוף של

סוף העולם - הנה הוא בא!

ניבה ולפגיעה באחרים, וזה בניגוד גמור להוראות האלוהים. מדוע? הרי אלוהים צריך לעזור לנו לשמור על החוקים שלו! ובכן, יש כוח מתכנת כזה, ועליו נדבר הערב. כ"ב 1945 נמצאו בנאצי חמארי במצריים כתבים עתיקים מהימא השלישית ולפניה. שם יש פילוסופיות עתיקות המסבירות הכל. נבואות עתיקות מספרות כי באחד הימים יקום דור נבואות, ואנחנו חיים בדור הזה. לא מפני שלא נמות. כולנו חייבים למות. אלא שאנו נתגבר על מחסומי ההכרה והמדעות. התשובות אינן חדשות, והיו קיימות כבר מזמן, אלא שהן הוסתרו מאיתנו. משה כתב על-כך, ורוב החומר שלו הושמר. ישוע, מוחמד, וזוראסטור, הרי גדול מהכתבים הושמדו. במגילות הגני נזוות יש לכך רמז. לוריא מצפת, הארי הקדוש, כתב על-כך במאה ה-16. כולם נדרפו בגלל סיבה אחת: כרי שהאמת לא תישחף. זהו הרקע ההיסטורי ל"ידע הקדום". ריבריהם של הפילוסופים הלי

אני מבקש מכם פתיחות. אנשים נוהגים לרחות דברים שהם מתנגדים להם. אני מבקש שתקשיבו לי, ורק אחר-כך תחליטו. חלק מהדברים שאומר הם דריקאליים וחדשים ומעוררי-התנגדות. אבל זהו חר פשידיעה פילוסופי. עומדים להתרחש שינויים גדולים בעולם. הרבה אנשים מתחילים להריגיש בכך. אנשים מכל העולם, בארצות-הברית, באוסטרליה ובבריטניה. עלינו להכין עצמנו לשינויים ולחכות להם. אם מוכנים לאירוע, אפשר להסדר אתנו יותר בקלות. מי שלא יהיה מוכן, יעבור טראומה קשה, ולא יוכל להמשיך להתקיים. שאלה עתיקת-ימים, המטרידה את האנושות, היא כיצד יכול אלוהים טוב ליצור פלנטה כזו שיש בה רוע, סבל, צער וכאב. היו פילוסופים שהסבירו כי הדיבר קרה מפני שאלוהים מת. היו אנשים שתמחו: מדוע יש כל-כך הרבה רעות? מדוע הרעות, האמורות לקרב אדם לאלוהים, מביאות כל-כך הרבה צרות? הרי גם המילחמה במיורח-התיכון, המילחמה באירלנד, הקרבות במיג' ובפנג'אב הם על רקע דתי. הדיבר אינו קוויצייה ורדיפת הוורואסטרים היו

כולנו חייב למות. הגוף הוא כלום, ובל". "אבל אני רגילה אליו", אמרה האישה בראגה. ב"ב כפרואר היה קרוי אמור לשאת הרצאה לפני חברי "האגודה לפיתוח המדעות". הנושא היה "האמי גם הטוב והרע הכרחיים בעולמנו?". אלא שהוא מת קודם לכן, ולא יכול להרצות. במקומו הביאה גילה כוים, מנהלת האגודה, את צ'פלוונה, אשתו המאלוית ית-התואר מליטה וטלילה קרוי, בתו של הפילוסוף המנוח, שבאו כולם מאוסטרליה להלווייה. צ'פלוונה, גבר נאה ומוקן, הביא עימו ערימה מספריו. הוסבר לקהל כי בהפסקה ניתן יהיה להזמין את הספרים, לשלם עבורם בכסף ישראלי, והם יישלחו למזמינים בדואר מאוסטרליה. **האם אלוהים מת?** הליה-שומעים, 60 איש ואשה, לא היה אחיד. גברים צעירים ודיקנים, לבושים טי-שירטס וביגדייקי בוקי. נשים מכל הגילים, החל בצעירה מטופחת במעיל אדום יקר ועד לזקנה

הלום נגזו. המתנחלים יודעים זאת היטב, ועל כן גובר הששם מיום ליום. הם יודעים כי האינתיפאדה מס' כנת לא רק את חייהם של יחידים, אלא גם את עתידם ככלל. הדבר הזה הוא הנותן כוונתה לועמם, גורם להם לערוך פוגרומים בכפרים ולהתגרות בקציני-צה"ל. בעיר מק ליבם הם יודעים כי הקרב אבוד. החלום של "איכות החיים" — חמש דקות מכפר-סבא" — הולך ונגזו. מה שנותר הוא תיסכול עמוק מנשוא.

המשלה תפקיד כפוי-טובה השכר יישחק והמיפעלים של ההסתדרות יקבלו סיוע מאסיבי. לשם כך בא פרס לאוצר.

אחד הסקרים האופנתיים הודיע השבוע כי פופולריותו של יצחק רבין הולכת ועולה, זו של שימרון פרס הורלכת ויורדת. לא היתה בכך הפתעה. רבין נחל אמנם כישלון חרוץ בניסיונו לרכא את האינתיפאדה, אבל זה לא חשוב. בתפקיד המדרכ הוא רוכש את אהדת המחצית הימנית של דעת הקהל, מבלי לאבד את אהדת מיפלגתו שלו. ואילו פרס נושא בתפקיד כפוי-טובה, שכמעט אי-אפשר לזכות בו בת-הילה.

תשלום אתנו. הדבר התגלה השבוע בבחירות רבה. אחרי כמה ימים, שבהם שיגעה ההסתדרות את המשך באיום של שניתה כללית, שלא בוטלה אלא ברגע האחרון ממש, הגיע פרס לידי הסכם עם ישראל קיסר.

עיקרו: הסכמת ההסתדרות לשחיקת השכר, תמורת תשלום אתנו למיפעלים הכושלים של ההסתדרות. כלומר: האיגוד המיקצועי של ההסתדרות הוקרב על מיוכה המיפעלים הכלכליים של ההסתדרות. בסתירה הפנימית הטבועה במהותה של ההסתדרות — אירגון של עובדים ואירגון שהוא מעביד-ענק — ניצח המעביד. זה היה בלתי-ימנע.

עם הקמת ממשלה זו נכפה על פרס לקבל לידי את האוצר, כדי להציל את מיפעלי-ההסתדרות. לא רותה לו ברירה אלא ללכת בדרך זו. לשם כך ויתר על התפקיד היוקרתי — והפחות-מוסכן — של שרי-החזק.

חלוקת השלל. בצד הימני של המיתרס קמה צעקה, אך לחינם. למעשה המשיך פרס במדיניות קודמו, משה שסיים. זוהי מדיניות ימנית. אם כן, מדוע צועק הימין? מפני שגם הוא רוצה בחלק בשלל. זוהי תביעה סבירה, ואין ספק שתבוע על סיפוקה. הקארטל הפוליטי של ליכוד-מערך יפיעל כמו כל קארטל — הרועים יחולקו בין כל הצדדים. מה כל זה אומר לגבי עתיד הממשק מעט מאוד. אנו תוכנית אמיתית לצמצום זה כלכלית. כמו בכא עיין, מתרוצץ פרס כדי לכבות שריפות. אין לו כל אפשרות לשבת ולתכנן לטווח ארוך, לנקוט מדיניות עיקבית וללכת בה עד הסוף. בעודו מנהל מדיניות ימנית של שחיקת-השכר הוא גם הוסיף לה מרכיב ששאלה, הגדלת המס על העשירים. התוצאה: שום מדיניות, שמאלית או ימנית, אינה מתבצעת ברצינות. אם יימשך מצב זה — ואין ספק שיימשך — הרי התוצאה לא תהיה רק שחיקת השכר, אלא גם שחיקת מעמדו הפוליטי של שימרון פרס. הוא עדיין ראש-המיפלגה. אך מאוזן-הכוחות נוטה יותר ויותר לעבר ריכו המסורתי ואי-חירתהום, יצחק רבין.

הצדדים, התכוון רק לערביי האינתיפאדה. הוא ביקש מן המתנחלים לעמוד שכם אחר עם החיילים מול ההתקוממות. זוהי תיקויות-שווא.

איכות המוות. רכבות המתנחלים כגדה וברצועה אינם עשויים מעור אחד. חלקם רתיים-לאומניים קיצוניים, שבאו לשטחים הכבושים כדי לכפות את סיפוחם על המדינה. הקיצוניים ביותר דוגלים בגלוי או בסמוי בגירוש הערבים מן הארץ. כוונתם המפורשת של כולם היא להוות כגופם מחסום, שימנע בעד המדינה להחזיר את הגדה והרצועה לריבונות ערי-בית, תמורת שלום.

חלק אחר מורכב מאנשים ללא זיקה רעיונית, שהלכו אל הגדה כדי למצוא שם "איכות חיים". הם התעלמו מן האורחות שאמרו כי בסופו של דבר לא יהיה מנוס מהחזרת השטחים האלה. הם התעלמו גם מן האוכלוסיה המקומית, השאלה הם התייחסו כאל חלק דומם של הנוף. אלה גם אלה נועמים, כאשר מתברר להם כי "איכות החיים" היתה אשלייה, וכי המציאות היא מוות ככבישים.

מיליציה חמושה. כך נוצר בישאל מצב שיש לו תקדימים במאבקים מסוג זה במקומות אחרים. כאשר מתקוממת האוכלוסיה המקומית בארץ כבושה, שיש בה גם התנחלות של כובשים, עלול להיווצר מאבק משולש: הצבא הכובש, האוכלוסיה המקומית והמתנחלים. כך היה באלג'יריה, כאשר מילחמת-השחרור גרמה בסופו של דבר לפילוג בין הצבא הצרפתי הכובש ובין המיליציה החמושה של המתנחלים, שנקראה אורא-האס (אירגון הצבא החש"א).

אחרי שצדפת כבר השליש עם ניצחון האצטרפים וכרתה ברית-שלום עם המתקוממים (ההשלום בין אמצ"י-לב"ב, כריברי שארל רהיגול), ניסו המתנחלים להחליט הפיכה צבאית נגד ממשלת-צרפת, ואף ביקשו לרצוח את רהיגול. כפי שגילה השבוע איסר הר-אל, או הממונה על שרותי-הביטחון, מילאה ישראל תפקיד מפוקפק מאוד בפרשה זו. השרותים הישראליים היו קשורים במתרת הימנית החמושה של המתנחלים הצרפתיים.

במילחמת-השחרור האמריקאית הנהלה המילחמה לא רק בין המורדים האמריקאיים והכובשים הבריטיים, אלא גם בין המורדים ובין אחיהם, הנאמנים, תומכי-בריטניה. גם באירלנד הצפונית קיים כיום מצב דומה של מילחמה משולשת.

מוסד קדוש. במילחמה כזאת נגזר על המתנחלים תמיד לנחול מפלה מוחצת. בישראל זה בטוח עוד יותר. בעיני רוב הישראלים, צה"ל הוא מוסד קדוש. ישראלי המרים את ידו על צה"ל כבר הפסיד במערכה, מפני שהוא מקומם נגדו אוטומטית את דעת-הקהל בישראל. בלי דעת-קהל אזהרת, אין המתנחלים אלא כת מבוהרת.

החכמים שבין המתנחלים יודעים זאת, ועל כן מתנהל עתה מאבק שקט בין המתנחלים עצמם. הקיצוניים טוענים, בצדק, שאין מנוס מן העימות עם צה"ל. ריביתם טוענים כי עימות כזה מוכרח להסתיים בחיסול ההתנחלות, כפי שקרה בימית. לצבא הצרפתי באלג'יריה היה גרעין מיקצועני, ימני-קיצוני. למרות זאת הוא נשמע לדרג המדינית, ובהכרעה הסופית נטש את המתנחלים ופנה נגדם. המתנחלים גורשו מאלג'יריה, עד האחרון שבהם — יותר ממיליון נפש. צה"ל הוא כולו צבא מגוייס, צבא של אורחים. לא יעלה על הדעת מצב שבו יתקומם צה"ל נגד הדרג המדינית, ואילו הדרג המדינית כופף לדעת-הקהל ולהכרעה-הביתרית. אין ספק כי בהכרח עתה עממית, כאשר תעלה השאלה "שטח חים או שלום", ניצח מתנה-השלום ברוב גדול. צה"ל יישמע להכרעה זו.